

[Landbrugsministeren.]

med de Kort, der maatte blive udleveret. Hvis der gives Lejlighed til dette, gaar de over til de Personer, der i Forvejen køber Smør, og saa opnaar man ikke det, som er Meningen: en Foranstaltning, der stimulerer Smørforbruget i disse Maaneder.

Endelig indeholdes der i § 1 en Bestemmelse om, at de Midler, der skal anvendes til Dækning, tilvejebringes ved en overordentlig Indkomstskat, som det er min Kollega Finansministerens Hensigt at fremsætte for det høje Ting om et Øjeblik.

Den Foranstaltning, der her er Tale om, kan komme til at koste indtil 4 Mill. Kr. Fra forskellig Side vil man maaske mene, at det er et ikke ringe Beløb. Til Sammenligning vil jeg gerne anføre, hvad det kan betyde, hvis man kan hindre et katastrofalt Fald i Noteringen paa Smørmarkedet. Hvis man kan hindre et Prisfald i Noteringen paa Verdensmarkedet paa 7—8 Øre, indvinder man hele det Beløb, der ofres paa dette Formaal, de 4 Mill. Kr. Jeg vil derfor tro, at det vil være overordentlig klog Økonomi, hvis man gør Forsøg paa at undgaa den Prisnedgang, som vi ellers sikkert kan vente, og som vi allerede er langt inde i. Skal det lykkes at opnaa et nogenlunde rimeligt Resultat, maa det efter de sørgelige Erfaringer fra i Fjor ske saa hurtigt som muligt. Jeg har derfor heller ikke villet røre ved de Stridspunkter, der ellers kunde være i Smørlovgivningen, Margarineafgift o. s. v., fordi jeg tror, det kun vil bevirke, at dette Forsøg ikke vil kunne gennemføres, og jeg tror ikke, det vil faa tilnærmelsesvis den Betydning i Retning af at modvirke Prisfaldet paa Smør paa det udenlandske Marked i de Maaneder, der er Tale om. Paa et senere Tidspunkt kan man tage Spørgsmaalet op om en endelig Smørordning i Lighed med tidligere. Hvis man tager Spørgsmaalene op nu, vil det kun modvirke det Formaal, her er Tale om, og skabe Strid, saaledes at man ikke faar gennemført denne Foranstaltning. Jeg vil meget anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Folketing.

Formanden: Derefter har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg skal tillade mig for det høje Folketing at fremsætte *Forslag til Lov om ekstraordi-*

nært Statstilskud til Kommuner i Finansaaret 1935—36.

Som bekendt har de særlige Kriseforhold her i Danmark som i andre Lande medført, at mange Kommuner Økonomi i disse Aar har været meget anstrengt. Som Følge deraf har der i Aarenes Løb, som det er det høje Ting bekendt, været stillet meget betydelige Beløb til Raadighed af Staten, dels for at lette Kommunerne Byrder i al Almindelighed, dels for i særlig Grad at støtte de vanskeligst stillede Kommuner. Af Bemærkningerne til Lovforslaget vil man se, at der i Løbet af de sidste 4 Aar er stillet i alt ca. 57 Mill. Kr. til Raadighed til Støtte for Kommunerne til Lettelse af de kommunale Byrder, nemlig ca. 22 Mill. Kr. til Købstad- og Sognekommuner og ca. 35 Mill. Kr. til Amtskommuner. I det sidste Finansaar, altsaa Finansaaret 1934—35, har imidlertid By- og Landkommunerne klaret sig igennem uden Støtte fra Staten, naar bortses fra, at et mindre Beløb er anvendt til at hjælpe 8 særlig vanskeligst stillede Kommuner.

Hvis man ser paa de kommunale Budgetter, der nu er vedtaget Landet over, tror jeg, man kan sige, at Situationen kendetegnes ved, at der i en meget betydelig Del af By- og Landkommunerne er sket en Nedgang i Ligningsprocenterne. Men paa den anden Side vil man se, at en ikke ganske ringe Del af Landets Kommuner kan udvise en Stigning i Ligningsprocenten. Under disse Omstændigheder vil det efter Regeringens Mening være meget ønskeligt, om der af Staten kunde stilles et Beløb til Raadighed, der i nogen Grad kunde medføre en Udligning.

Det Forslag, jeg her fremsætter, gaar da ud paa at stille et Beløb af 6 Mill. Kr. til Indenrigsministerens Raadighed til Fordeling mellem Landets Kommuner i Finansaaret 1935—36. Undtaget fra denne Fordeling er i Henhold til Forslagets Bestemmelser de tre Hovedstadskommuner. Ganske vist er Forholdet det, at de tre Hovedstadskommuner, København, Frederiksberg og Gentofte, nu er, økonomisk set, højst forskelligt stillet — om Frederiksberg og Gentofte Kommuner kan man vel nok sige, at de i Kraft af disse Kommuner Befolknings Velstand lever en nogenlunde sorgløs Tilværelse, hvorimod Københavns Kommune i Kraft af Kriseaarenes Vanskeligheder sølvfølgelig ogsaa har været ude for betydelige Vanskeligheder —, men som alle vil vide, er en indbyrdes Udligning mellem København og Frederiksberg Genstand for en særlig Overvejelse